

Στὸ ἀπόμακρο Λοῦβρο, πῶ ἀστέρι λαμπυρίζει, κεῖ, πού ὁ οὐρανὸς ἔχει τὸ χρῶμα τῆς ἐλπίδας ; Ἄχ ! Ξέρω. Ἡ Μανὸν μου τὸ τραγούδησε : «Εἶναι τὸ ἀστέρι τῆς ἀγάπης... Ἐρωμένοι κι' ἀγαπητικές, κεῖ πάνω τᾶχα, πάντα ν' ἀγαπιοῦνται ;...» Μὲς τὰ δάκρυα μου λάμπεις, ὦ διαμαντοστόλιστη Ἀφροδίτη ! Μὰ ἓνας σκοτεινὸς καπνός, τὸ σημάδι κρύβει μου, ὅπως κι' ἓνα πιχρὸ δῶρο, σβύνει ἓνα παρελθὸν γλυκό. Τί τὸ γνοιᾶζει τὸν καπνὸ, γιὰ τὴ φτώχεια καὶ τὰ δάκρυα τῶν ἐρωμένων, πού τὰ βράδυνα ἀκουμποῦν στὰ παραπέτα ;—τὴν καρδιά μου θὰ σφαλίζω την, σ' ὅλες τὶς χίμαιρες. — Μιὰ ἀστρινὴ δροσοσταλίδα, ἂν σκεπάση τὴ νύχτα, ἢ καλλίτερα, ἢ καταγίδα τούτη, ἂν πενθοφορήσῃ τὸν πράσινον οὐρανό, τίποτα δὲ συγκινεῖ τὴν καρδιά γιὰ ὅτι δὲ χτυπᾷ γι' αὐτήν. Ἡ Μανὸν μιὰ μέρα τραγουδοῦσε : «Ἡ ἀγάπ' εἶναι ἐφήμερη !»—«Σὰν τὴν ὁμορφιά σου, εἶπα της, καὶ σὰν τὴ σάρκα σου...» Τοῦτα τὰ λουλούδια πού κάτω ἀπ' τὴν καταγίδα τρέμουνε θὰ μαραθοῦν... Ὁ οὐρανὸς ἀστράφτει καὶ βροντᾷ. Κ' ἐγὼ θάρρος ξαναπῆρα.

Ἦ σοβαρή, αὐστηρὴ βροχή, ὅπου τῶν πετρῶν ἡ ψυχὴ ἀνεβαίνει, σὺ πού ἔχεις μέσα σου ἓνα φῶς ψυχρὸ, πάγωσε τὴ φλογισμένη μου ψυχὴ, κάνε τὴν καρδιά μου αὐστηρὴ, τὴ δροσιὰ ἀπίθωσε στὰ χέρια πού σου τείνω... ἢ μπόρα πέφτει λίγο... πέφτει... λιγοστεύει... περιμένω... Τί ; ἀνατέλει τὸ φεγγάρι ; Τί ! πέρασε ἡ καταγίδα ; Τί ! ὁ οὐρανὸς ὅλος ἀνθοστόλιστος ; Κι' ὁ κυματιστὸς ἀγέρας μυρίζει, ρόδα, σκόνη, γαρούφαλλα καὶ ταμπερόζα ; Ἐνα ἐρωτικὸ ἀστέρι πάνω ἀπ' τὸ Λοῦβρο γλύστησε ; Μπουκέτα ἀγοράζω ! Τί ! Μήπως τρελλάθηκα ; Κι' ἀπ' τὴν καρδιά γελῶ καὶ τρέχω στὴ Μανόν, μὲ τὴν ἀγκαλιὰ γιομάτη ρόδα, γιὰ νὰ ἱκετέψω τὴ συχώρεσή μου ;

GUY-CHARLES CROS

B A R

Ὁ ἔρωτας δὲ θὰ μου προξενοῦσε, παρὰ τύψεις καὶ τρομάρες, ἂ δὲν ἔνοιωθα νωρίς, πῶς εἶναι ἴμῳ μιὰ κωμωδία ἄθλια, καὶ πῶς κ' ἡ ἡδονή, δὲν εἶναι πῶ σίγουρο λιμάνι.

Γιατὶ ἀπόψε νᾶμαι πάλι, τόσο πληγωμένος, ἀπογοητεμένος ὥσαμε τὰ δάκρυα, σὰ μιὰ παιδιάτικη νέα καρδιά ; Ποῦθε ξαναγεννιέται πάλι ἡ παλιὰ μου περιφρόνηση γιὰ τούτους τοὺς ἀνθρώπους,

πὸν στριφογυροῦν, στὶς ἀρμονίες τῶν κουρασμένων ἀτσιγγάνων ;

— Μερικοὶ δὲ γνώρισαν ποτὲς τὶς νοσταλγίες τῆς ψυχῆς. Ἄλλοι φτωχοὶ γέροι, δὲ κουράστηκαν ἀκόμα ἀπὸ τὴν ὠμὴ φωτιά τοῦ σπύρτου καὶ τῶν σπασμῶν τῶ γυναικῶν. . .

— Μὰ τὴ γαλήνη τῆς ψυχῆς, ποιὸς δὲ θὰ τὴ ζήλευε ;

ΤΩΡΑ ΞΕΡΩ...

Τώρα ξέρω, οἱ γυναῖκες, τί ὀνομάζουν ἔρωτα : Ἐνα παιγνίδι, δίχως εἰλικρίνεια, ὅπου πάντα κλέβουν.

Ξέρω ὅτι, ἡ ἀγάπη τους, τὴ γείση τοῦ μίσους ἔχει, πῶς ἐκεῖ δὲ βρίσκει κανεὶς τίποτα, καὶ πῶς χάνεται ὁ ἴδιος.

Μὰ ἡ γυναῖκα ἔχει ἀνάγκη ἀπ' τὸν παλιὸν ἐχθρὸ της γιὰ νὰ στολίση τὴν πυρετώδη ἐρημιὰ τῆς πλήξης της.

Τῆς φτάνουνε, τὰ δυὸ της μάτια, καὶ τὸ χαμογέλιο της. . .
Εἶναι μιὰ γέριχη ἱστορία.—Τί βγαίνει νὰ τὴ ξαναλέμε ;

Διάβασα, πῶς γραμμένο βρίσκεται σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς Διαθῆκες :
«Ἡ γυναῖκα θὰ συντρίψει τοῦ φιδιοῦ τὴ κεφαλή»—Μὰ τῆς γυναῖ-
κας τὸ κεφάλι, ποιὸς θὰ τὸ συντρίψει ;

ΝΥΧΤΩΔΙΑ

Τὸ τσιμπλιάρικο μάτι, τὸ μισοσβυστό, καὶ τὸ κανούριζο, τῆς τρώγλης, ὅπου οἱ μουσκεμένοι ἀγαπητικοί, τραβοῦν μιὰ χλωμὴ μπί-
ρα, τὰ μακροσκότεινα γιοφύρια, τὰ στολισμένα μὲ κόκκινες φωτιές,
πού, μὲ τρουπάνια φωτεινά, τρουποῦν τὰ μαῦρα τὰ νερά,

Ἐνα τραμβαῖ, πὸν τρέχει μακρὰ μ' ἕναν ἀπαίσιο κρότο, οἱ φά-
ροι ἑνὸς αὐτοκινήτου πὸν ματώνουνε τὰ πεζοδρομία, καὶ τὰ χυνο-
πωριάτικα δέντρα, τὰ ξεμαλλiάρικα κι' ἀσβολωμένα, πὸν συσποῦν
τ' ἀδύνατα τους μπράτσα, πρὸς ἕνα ξεπλυμένον οὐρανό,

Τούτη ἡ σκηνοθεσία—Ἄδης μεταλλικὸς καὶ νύχτιος—καλλίτερα ταιριάζει, ἀπὸ κάθε ἄλλη, στοὺς σπασμένους ἔρωτες μου μὲ τὴν πόρνη, τὴ θλιβερή, καὶ τὴ λευκή, στὸ φεγγαρίσιο φῶς, πὺν νευρασθενικὴ σέρνεται, πάνω σὲ τούτη τὴν προκυμαία.

ΝΟΕΒΡΗΣ

Νοέβρης, ὁ θλιβερότερος μῆνας,—μαῦρε Νοέβρη. . .

Ἡ αὐγή, σουρώνει λίγο μὲς τὴν κάμαρη· ἀκούω τὴν καρδιά μου νὰ χτυπᾷ, στὸ κύλωμα τοῦ ὄμου σου· χαϊδεύεις τὰ μάγουλά μου, καὶ μοῦ μιλεῖς μὲ μικρὰ παιδιάτικα λόγια, κουρασμένα, ξέπνοα.

Ἡ ψυχρὴ βροχή, βαρεῖ στὸ παραθύρι, ὁ ἄνεμος κάμνει τὴ θύρα νὰ χτυπᾷ.—Μὴ σκέφτεσαι τὰ χρόνια τὰ παιδιάτικα σου, θᾶχες ὄρεξη νὰ κλάψης.

Ἐγὼ δὲ συλλογιέμαι παρὰ τοὺς ἑαυτοὺς μας ποῦναι γυμνοὶ καὶ ζαρωμένοι, μέσα σὲ τοῦτο τὸ πλατὺ κρεβάτι, γιατί θελήσανε νὰ δώσουν, στὰ κορμιά μας, τὴ στερνὴν αὐτὴ χαρὰ, πρὶν τὰ ρημάξουν οἱ ἀνατριχίλες τῆς ὄγρης παγωνιάς τοῦ θανάτου. . . Δὲ νείρουμαι παρὰ τὰ δυὸ κορμιά μας, τὰ τόσο κοντινά, τὰ τόσο σμιγμένα, πὺν σὲ μιὰ στιγμή, τὸ Παρίσι θὰ χωρίσῃ, μὲ τὸν ποταμό, τὰ σπίτια του καὶ τοὺς διαβάτες του. . . Σκέφτομαι τοὺς ἑαυτοὺς μας, πὺν κείτονται αὐτοῦ, γιομάτοι ἀπὸ βαρειὲς γέρικες θλίψεις, γιὰ τὶς ὁποῖες σιωποῦμε, φοβώντας, μὴ σκῆκώσουνε ἀκόμα τὴ φωνή, ὅπως στὶς ματωμένες μέρες τὶς ἄλλοτινές, τούτες τὶς μέρες πὺν στὰ τρίσβαθα μας κρύβονται.

Τὸ μάγουλο μου χαϊδεύεις καὶ μοῦ μιλεῖς μὲ μικρὰ λόγια. . . Ὁϊμέ! Τὸ ξέρω πολὺ καλὰ πῶς μ' ἀγαπᾷς. Μὰ θᾶθελα νᾶμουν μακρὰ ἀπὸ δῶ, μακρὰ ἀπ' τὴν καρδιά σου, καὶ τὸν ἑαυτό μου.

HENRI BATAILLE

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΓΥΡΙΣΜΟΥ

Πρὶ νὰ μπῆς μέσα, κάθισε κεῖ, πάνω σὲ τοῦτο τὸ σεντοῦκι. Ὅπου καὶ νᾶναι. . . ναί, αὐτοῦ, γιὰ νὰ κυταχτοῦμε γιὰ πρώτη φορὰ μέσα στὰ μάτια. Ποιὰ εἶσαι; Ποιὰ μπορεῖ νᾶσαι; Ποῦθε μοῦρξε-